

[Bundvad.]

med spørgsmålet om ægteskabstillæg vil jeg gerne rejse et problem, som optager mange. Til ægtepar, hvoraf kun den ene af ægtefællerne på grund af alder opfylder betingelsen for at opnå rente, ydes der ægteskabstillæg. I reglen er det nødvendigt for sådanne ægtepar at søge sig anden indtægt ved siden af renten. Ved beregningen sammenlægges indtægten for mand og kone, hvorefter der sker nedslag i aldersrenten og i ægteskabstillægget. Det er for mig et spørgsmål, om vi ikke bør finde en mellemordning for sådanne ægtepar, så at de i det mindste med hensyn til indtægtsberegning kan blive gunstigere stillet. Vi vil gerne se på dette specielle spørgsmål i udvalget.

For aldersrentemodtagere på alderdomshjem foreslås der en ændret beregning af lommeengebeløbene, idet der ved indtægt ved siden af skal anvendes et fradragsfrit beløb og en lempelig fradragskala, og det kan jeg anbefale.

Jeg vender mig herefter til et hovedspørgsmål, nemlig spørgsmålet om, hvilken aldersgrænse der skal gælde for opnåelse af aldersrente og folkepension. Som det vist er almindeligt bekendt, har levealderen været stigende; man bliver ikke så tidlig gammel nu som før. Ser vi efter, hvordan det faktisk ligger, kan det ses, at den gennemsnitlige levealder for 60-årige — altså det antal år, man kan regne med at leve, efter at man er fyldt 60 år — er steget med 2 år i den sidste menneskealder. Det må da forekomme naturligt, at man regulerer aldersgrænsen op i overensstemmelse med denne udvikling. Der er derfor stillet forslag om, at aldersgrænsen for opnåelse af folkepension straks ansættes til 62 år for enlige kvinder og 67 år for andre.

Også aldersgrænsen for opnåelse af aldersrente er foreslået sat i vejret til henholdsvis 62 og 67 år, men her er foreslået en overgangsordning, så at forhøjelsen indtræder gradvis med $\frac{1}{2}$ år for hver 2 år efter den 1. april 1959. Der er herved taget hensyn til, at de, der i de nærmest kommende år står overfor at skulle begære aldersrente, ikke bliver gået for nær. Lad mig samtidig her sige, at folkepensionen vil tilfalde dem, der har aldersrente eller er berettiget til den, uanset om de ikke er henholdsvis 62 og 67 år.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale, at aldersgrænsen efterhånden sættes i vejret med de 2 år, men jeg kan ikke nægte, at jeg gør det med nogen ængstelse. Ganske vist kommer vi ved forhøjelsen ikke højere op end Sverige, der har aldersgrænse ved 67 år for alle, også for enlige kvinder, og slet ikke så højt som Norge, der har 70 års aldersgrænse. Man må imidlertid sikkert indstille sig på, at selvom levealderen er stigende, vil måske mange kunne få brug for hjælp, før pensionsalderen indtræder. Hårdt legemligt arbejde, langvarig sygdom, erhvervsskader, tidlig udslidthed o. lign. kan medføre, at man før tiden får behov for rente. Det er derfor nødvendigt at have en dispensationsregel, der giver adgang til, at man tidligere end foreslået kan opnå rente. Vi har en sådan regel i dag i folkeforsikringslovens § 1. Den højtærede socialminister mener, at denne dispensationsbestemmelse dækker. Vi vil dog gerne have lov til at se nærmere på denne bestemmelse i udvalget.

Med hensyn til invalidernes forhold vil jeg udtale min tilfredshed med, at der er stillet forslag om, at der tilkommer dem et tillæg svarende til folkepensionen for aldersrentemodtagere. Jeg ser også, at der ved beregning af indtægt ved siden af invalidens eller ægtefællens arbejde er foreslået den særlige ordning, at der skal ses bort fra et beløb, der svarer til halvdelen af det fradragsfrie beløb. Dette forslag kan jeg anbefale. Jeg tror, det er rigtigt, at vi søger at stille invaliderne så gunstigt som muligt i forhold til arbejdet. Uden iøvrigt at gå i enkeltheder i dette spørgsmål vil jeg sige, at det forekommer mig ønskeligt, at problemerne omkring invalidernes forhold snart tages op til en samlet bedømmelse.

I lovforslaget vedrørende alders- og invaliderenten er bibeholdt de såkaldte zonesatser. Denne sag har vi meget ofte drøftet her i folketinget, og vi ved, at der nu vil blive foretaget en undersøgelse af, om disse zonesatser er retfærdige. Jeg er klar over, at der må ske ændringer i dette forhold. Principielt må man sige, at en folkepension, der må betragtes som en efterløn, bør være ens, uanset hvor man bor. Men selvom man ikke vil gå så vidt, bliver det dog nødvendigt at få sagen ordentligt undersøgt, fordi reglerne i dag må forekomme ret